

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/321/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6111209765
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2012:6111209765.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa O.. D. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XXX, zastúpeného Beňo & Partners advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Nám. Sv. Egídia 95, Poprad, IČO: 44 250 029, proti odporcovi MPL TRADING spol. s r. o., so sídlom Galvániho 8, Bratislava, IČO: 31 38 86 39, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ján Majling, s. r. o., so sídlom Palárikova 14, Bratislava, IČO: 35 960 728, o určenie neplatnosti rozsudku, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 08. 11. 2011, č. k. 13C/86/2011 - 55, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výroku o povinnosti navrhovateľa nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 477,76 € , p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania vo výške 43,09 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia Advokátskej kancelárii JUDr. Ján Majling, s. r. o., Palárikova 14, 811 04 Bratislava.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd konanie zastavil. Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 477,76 € do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhom domáhal určenia neplatnosti rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici. V priebehu konania navrhovateľ uviedol, že návrh berie späť v celom rozsahu.

Súd podľa § 96 ods. 1 OSP konanie zastavil. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 prvej vety OSP, keď priznal náhradu trov odporcovi, keďže navrhovateľ z procesného hľadiska zavinil, že konanie sa muselo zastaviť.

Proti rozhodnutiu sa odvolal navrhovateľ voči časti výroku o náhrade trov konania. Žiadal, aby odvolací súd v tejto časti konanie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie alebo toto rozhodnutie zmenil a odporcovi trovy konania nepriznal.

Nesúhlasil so spôsobom výpočtu odmeny, predovšetkým s tým, že by išlo o úkon, ktorého hodnotu nie je možné určiť a teda sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby by bola v súlade s § 11 ods. 1 Vyhlášky 655/2004 Z. z. 1/13 výpočtového základu, teda čiastka 57,- €. Hodnota sporu je v rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. 03. 2011 sp. zn. SR 098/2011 jasne daná, teda istinou vo výške 584,77 €. V súlade s § 10, základná sadzba tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie v občianskom konaní za jeden úkon právnej služby z hodnoty sporu 584,77 € je 38,18 €.

Tak isto nesúhlasil so spôsobom výpočtu spočívajúcom vo výpočte DPH. Poukázal na stanovisko NS SR a zjednotenie výkladu § 18 ods. 3 a § 9 až 17 Vyhlášky v súvislosti s určením položiek, na ktoré sa DPH vzťahuje sp. zn. TPJ 42/2007 zo dňa 20. 05. 2008, v zmysle ktorého advokátovi, ktorý je platiteľom DPH, sa tarifná odmeny zvyšuje o DPH, avšak náhrada hotových výdavkov, ako napr. režijný paušál, cestovné a náhrada za stratu času tomuto zvýšeniu nepodlieha. Preto nie je možné z náhrady hotových výdavkov uplatniť daň z pridanej hodnoty.

Aj v prípade, že by nebola priznaná DPH z náhrady hotových výdavkov, náhrada trov konania je neprimerane vysoká. Predmetom sporu v rozhodcovskom konaní bola náhrada 584,77 €. Odporca si k tejto dlžnej istine pripočítal zmluvnú pokutu vo výške 35,09 €, úrok z omeškania vo výške 0,05% zo sumy 584,77 € odo dňa 20. 11. 2010 do zaplatenia a trovy konania vo výške 220,62 €. Celková čiastka, ktorú navrhovateľ odporcovi vrátane trov exekúcie uhradil dňa 18. 11. 2011, je 1.211,42 €. Zdôraznil, že napriek tomu, že jeho právo domáhať sa určenia neplatnosti rozhodcovského rozhodnutia bolo zmeškané len o jeden deň, odporca uplatňuje navýšenie primerane vysoké trovy vo výške 477,76 €. Navrhovateľ už tak uhradil čiastku vo výške viac než dvojnásobku údajne dlžnej istiny a ak by uhradil aj túto čiastku alebo čiastku navrhovateľom vyššie vypočítanú, celková čiastka na úhradu by bola vo výške 1.689,18 €. Náhrada trov právneho zastúpenia by činila 698,38 € (220,62 € + 477,76 €), teda 120 % hodnoty sporu. Bolo by proti dobrým mravom a vo výraznom nepomere k údajnej pohľadávke navrhovateľa voči odporcovi. Preto žiada aplikovať § 150 Občianskeho súdneho poriadku a náhradu trov nepriznať.

K odvolaniu sa písomne vyjadril odporca. Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti žiadal potvrdiť ako vecne správny a priznať náhradu trov odvolacieho konania za vyjadrenie k odvolaniu celkom vo výške 43,09 € ($1/2 \times 57,- \text{ €} + 7,41 \text{ €}$ režijný paušál + DPH).

Vo vyjadrení uviedol, že na náhradu trov konania má právo s poukazom na § 146 ods. 2 prvej vety OSP, pričom poukázal na súdnu prax, kde z procesného hľadiska zásadne platí, že pokiaľ navrhovateľ vezme návrh späť a nejde o prípad podľa druhej vety, platí, že zavinil zastavenie konania. Na strane navrhovateľa zavinenie spočíva v tom, že podal návrh nedôvodný, petitu nebolo možné vyhovieť a návrh bol zrejme oneskorený, ktoré dôvody odporca presne špecifikoval a podložil dôkazmi vo svojom vyjadrení zo dňa 20. 07. 2011. Vyslovil domnienku, že navrhovateľ pod ťarchou odôvodnených námietok odporcu, ktoré vyplynuli z vyššie uvedeného vyjadrenia, vzal bez uvedenia svoj návrh späť. Navrhovateľ sám v podanom odvolaní priznáva, že zmeškal lehotu na podanie žaloby o jeden deň. Navrhovateľ spôsobil navýšenie trov konania aj tým, že sa v čas pred pojednávaním konaným dňa 24. 10. 2011 neospravedlnil, čím spôsobil, že právny zástupca odporcu cestoval na pojednávanie z Bratislavy a tým sa navýšili trovy právneho zastúpenia o cestovné a náhradu straty času advokáta. Navrhovateľ nemal ani snahu upovedomiť odporcu o svojich zámeroch nezúčastniť sa vytýčeného pojednávania a tým eliminovať vznik ďalších trov. Nemožno od odporcu spravodlivo požadovať, aby mu nebola priznaná náhrada trov konania, ktoré v konaní účelne vynaložil.

To, že právny zástupca navrhovateľa zmeškal lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nemôže mať dopad na nárok procesne úspešného účastníka na náhradu trov konania.

Taktiež je irelevantné sa odvolávať na to, že náhrada trov konania je v porovnaní s predmetom sporu enormne vysoká poukazujúc na sumu, ktorú musel navrhovateľ z právoplatného a vykonateľného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku uhradiť odporcovi. Odporca považoval tieto tvrdenia navrhovateľa za scestné, lebo práve navrhovateľ nesplnil svoju povinnosť v lehote na plnenie, ktorá mu bola uložená rozhodcovským rozsudkom. Navrhovateľ mohol zabrániť vzniku nákladov, keby dbal na dodržiavanie zmluvných záväzkov a keby v lehote splatnosti dlh uhradil. Navrhovateľ sám zavinil, že musel odporcovi sumu navýšenú o príslušenstvo pohľadávky, a to úroky z omeškania, trovy rozhodcovského a exekučného konania.

K námietke ohľadom výpočtu trov poukázal na to, že predmetom sporu bolo zrušenie rozhodcovského rozsudku a nie konanie o zaplatenie. Hodnotu zrušenia rozhodcovského rozsudku nie je možné oceniť peniazmi.

Pokiaľ ide o námietku ohľadom priznania dane z pridanej hodnoty, odporca argumenty uvedené v odvolaní poprel s poukazom na § 18 ods. 3 Vyhlášky, z ktorej vyplýva, že ak advokát je platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto Vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu.

Advokát má popri nároku na odmenu aj nárok na náhradu hotových výdavkov a na náhradu straty času.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1, 2 OSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 OSP uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 OSP.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je v celom rozsahu správne a odvolací súd sa s ním stotožňuje v celom rozsahu pokiaľ ide o výrok ako aj o jeho odôvodnenie. Preto poukazuje na ust. § 219 ods. 2 OSP podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

K námietkam navrhovateľa uvedeným v odvolaní sa podrobne vyjadril odporca, s ktorého argumentami odvolací súd sa plne stotožňuje.

K námietke navrhovateľa ohľadom správnosti výpočtu, pokiaľ ide o výpočet hodnoty jedného úkonu právnej služby, treba uviesť, že v danom prípade prvostupňový súd správne vychádzal z § 11 ods.1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorej základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 1/13-tina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch.

Predmetom návrhu na začatie konania v danom prípade bolo určenie neplatnosti rozsudku, teda výrok korešpondujúci s ustanovením § 80 písm.c/ O.s.p.. V takomto prípade nie je žiadny dôvod pre to, aby pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny súd vychádzal z § 10.

Pokiaľ ide o námietku ohľadom priznania DPH, nie je zrejmé odvolaciemu súdu, ako k svojim záverom v odvolaní navrhovateľ došiel, avšak je nepochybné, že konanie začalo dňa 09.05.2011 a jednotlivé úkony boli vykonané od tohto dátumu.

V zmysle § 18 ods.3 vyhlášky č. 655/2004 platí, že ak platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty.

To znamená, že v zmysle citovaného ustanovenia sa nezvyšuje o DPH len odmena, ale aj náhrady podľa danej vyhlášky, kedy v zmysle § 15 advokát má popri nároku na odmenu aj nárok na náhradu hotových výdavkov, najmä na cestovné, telekomunikačné výdavky a pod., ako aj na náhradu za stratu času.

K námietke odvolací súd dodáva, že jeho názor korešponduje právnym problémom s výkladom, ktoré sa riešili do novely, ktorou bola zavedená v § 18 aj DPH na náhrady. V minulosti tomu tak nebolo. Preto jeho názor, že nie je možné z náhrady hotových výdavkov platiť DPH, nie je správny a nezodpovedá platnému zneniu vyhlášky.

Podobne odvolací súd nemôže akceptovať matematické prepočty ohľadom násobku z pôvodnej istiny, ktorú musí navrhovateľ zaplatiť a námietku, že trovy sú neprimerane vysoké. Pokiaľ by navrhovateľ plnil svoje povinnosti zo záväzku, ku ktorému sa zaviazal, žiadne trovy by mu nevznikli. Tieto trovy sám

vyvolal, sú účtovné v súlade s vyhláškou a zákonom. Niet žiaden dôvod pre aplikáciu § 150 O.s.p., ktorý je možné priznať, resp. aplikovať len vo výnimočných prípadoch, čo v danom prípade nie je.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods.I a § 142 ods.I v spojení s § 151 O.s.p., keď v odvolacom konaní bol úspešný v celom rozsahu odporca, preto mu priznal súd náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu v súlade s návrhom na priznanie týchto trov.

V danom prípade si však odvolací súd dovoľuje poukázať na skutočnosť, že pri výpočte trov odvolacieho konania nepostupoval v súlade s vyúčtovaním odporcu, ktorý účtoval polovicu hodnoty úkonu, teda zo sumy 57 eur v zmysle ustanovenia § 14 ods. 3 vyhlášky, keď odmena vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny patrí v zmysle písm.b/ za odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej a vyjadrenie k takémuto odvolaniu. Odvolací súd zastáva názor, že v prípade rozhodovania len o trovách konania v odvolacom konaní, nie je spravodlivé priznávať náhradu trov, resp. vychádzať zo sadzby tarifnej odmeny, akoby predmetom odvolacieho konania bola vec samá. Súd zastáva principiálny názor, že v takomto prípade predmetom odvolacieho konania je len výška priznaných trov, ktorú odvolací súd považuje za hodnotu sporu v odvolacom konaní, resp. výška namietaných trov. K tomuto záveru dospel z dôvodu, že opakovane sa môže stať, že výška trov je nesprávne pred prvostupňovým súdom vypočítaná, či už z dôvodu písárskej chyby, alebo matematickej nepresnosti, kedy môže dôjsť k odvolaniu v danej veci. Pokiaľ by došlo k nepresnosti, čo aj v rozsahu 1 eura, v takomto prípade by účastník účtoval polovicu z hodnoty úkonu vo veci samej, čo v prípade sporov s vysokou hodnotou predstavuje neprimeranú výšku náhrady, a to aj s prihliadnutím na potrebné vedomosti a prácu, ktorú by advokát vynaložil na vypracovanie takéhoto podania. Z tohto dôvodu aj odvolací súd pri výpočte odmeny vychádzal v zmysle § 9 ods.I vyhlášky z hodnoty sporu, ktorá predstavovala v danom prípade výšku priznaných trov konania 477,76 eur. V takomto prípade výška odmeny patrí v rozsahu 33,20 eur + 7,41 eur režijný paušál, spolu 40,61 eur + 20 % DPH 8,122, spolu by trovy právneho zastúpenia predstavovali 48,73 eur. Keďže odporca žiadal priznať nižšiu sumu, t. j. 43,09 eur, v súlade s ustanovením § 151 ods.I O.s.p. odvolací súd priznal náhradu v tomto rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.